

ΕΤΟΣ 66ον

11 Νοεμβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 45 (3415)

ΓΙΝΕ «ΠΛΗΣΙΟΝ»

Ένας, διδάσκαλος μὲν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, ἀπόγονος δὲ τοῦ πεπτωκότος Ἀδάμ πού δίδαξε «δικαιοῦν ἑαυτούς», ἔρχεται νά πειράξει τόν Χριστό, κάνοντας πῶς δέν ξέρει ποιός εἶναι ὁ πλησίον πού πρέπει νά ἀγαπᾶμε γιά νά κληρονομήσουμε τήν αἰώνια ζωή. Αὐτό πού σίγουρα δέν ἤξερε ὁ ταλαίπωρος, ἦταν ὅτι μιλοῦσε μέ τόν νέο Ἀδάμ, πού, γιά νά μᾶς θεραπεύσει ἀπό τόν ἐγωισμό τῆς αὐτοδικαίωσης καί νά μᾶς ἀναπλάσει, ἔγινε ὄχι ἀπλῶς «πλησίον» μας, ἀλλῆ καταδέχθηκε στό Πρόσωπό του νά ἐνωθεῖ ἡ θεία μέ τήν ἀνθρώπινη φύση.

«Πλησίον»: ὄχι τόπος, ἀλλῆ τρόπος

Ὁ Χριστός μετά τή διήγηση τῆς παραβολῆς, ἀνατρέποντας τό ὑποκριτικό ἐρώτημά του, τόν ρώτησε: «Ποιός ἀπό τοὺς τρεῖς, ἀπό αὐτούς πού συνάντησαν τό θυμὸ τῶν ἠησῶν, νομίζεις ὅτι ἔγινε πλησίον του;». Μὲ ἀλλῆ λόγια τοῦ εἶπε: "Πλησίον" δέν εἶναι τόπος, ἀλλῆ τρόπος. Δέν εἶναι κάποιος ἀναγκασμένος πού βρέθηκε τυχαῖα κοντά σου. "Πλησίον" γίνεσαι ἐσύ μέ τόν τρόπο τῆς συμπαράστασης καί τῆς ἀγάπης σου πρὸς αὐτόν. Ὁ "πλησίον" δέν εἶναι ὁ ἄλλος. "Πλησίον" γίνεσαι ἐσύ στόν ἄλλον· καί μάλιστα πρὸς ὅλους ἀδιακρίτως ἐκείνους, πού ἔχουν ἀνάγκη ἐλέους καί βοήθειας, δικούς σου καί ξένους, καλοῦς καί κακοῦς· «οὐ γένει διορίζων, οὐκ ἀρετῆ δοκιμάζων, ἀλλῆ τῆ φύσει συνάπτων» (ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας). Τό ὅτι ὁ ἐμπερίστατος ἄλλος εἶναι ὁ συνάνθρωπός σου εἶναι ἀρκετό γιά νά τόν θεωρήσεις «πλησίον» σου.

«Πλησίον» ὄχι στά λόγια, ἀλλῆ στήν πράξη

Φυσικά ἓνα τέτοιο γνήσιο πλησίασμα στόν ἄλλο δέν μπορεῖ νά περιορίζεται μόνο σέ λόγια τοῦ τύπου «ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καί χορτάζεσθε», χωρίς νά δώσει κανείς «τά ἐπιτήδεια τοῦ σώματος» (Ἰακ. 2,16). Γιά νά

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι' 25-37)

Τό πρόσωπο τοῦ πλησίον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Νομικός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καί λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπος τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχῶ, καὶ λησταῖς περιέπεσον· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ Ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρεῖτης δὲ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐσπλαγγίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος, ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν, πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστάς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

γίνεις πλησίον στὸν ἄλλον, χρειάζεται νά βγεῖς ἀπὸ τὸ βόλεμά σου καὶ ἀπὸ τὸ πρόγραμμά σου, τὸ ὁποῖο θά ἤθελες ὅλοι καὶ ὅλα νά τὸ ὑπηρετοῦν. Ἴσως παραστεῖ ἀνάγκη καὶ νά διανυκτερεύσεις στὸ «πανδοχεῖο», ὅπου ἔφερε τὸν ἀδελφὸ γιὰ περίθαλψη. Καὶ ἴσως νά μὴ φτάσουν τὰ δύο δηνάρια καὶ νά χρειαστεῖ νά «προσδαπανήσεις» ἀρκετὰ γιὰ τὴν ἀποθεραπεία του.

Ὁ Ντοστογιέφσκι στοὺς «Ἀδελφούς Καραμάζωφ», καταγγέλλοντας τὸ ὄχι σπάνιο σύμπτωμα γενικῆς ἀγαπολογίας, χωρὶς ὅμως διάθεση ἐμπρακτικῆς καὶ θυσιαστικῆς προσφορᾶς στὸν πλησίον, παρουσιάζει κάποιον γιατρό νά λήει: «Ἐγὼ ὅσο περισσότερο ἀγαπῶ τὴν ἀνθρωπότητα γενικά, τόσο λιγότερο ἀγαπῶ τὸν κάθε ἄνθρωπο χωριστά. Στὶς ὄνειροπολήσεις μου συχνὰ πλαχταρῶ μέχρι πάθους νά ἐξυπηρετήσω τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅμως δέν μπορῶ οὔτε δύο μέρες νά ζήσω στὸ ἴδιο δωμάτιο μέ ἄλλον ἄνθρωπο. Μόλις βρεθεῖ κάποιος κοντά μου, νιώθω πῶς μοῦ πληγώνει τὴν ἀτομικότητά μου καὶ μοῦ περιορίζει τὴν ἐλευθερία μου. Μπορῶ μέσα σέ ἓνα εἰκοσιτετράωρο νά μισήσω καὶ τὸν πιὸ καλὸ ἄνθρωπο, ἄλλον γιατί τρώει ἀργά, ἄλλον γιατί ἔχει συνάκι καὶ σκουπίζει συνεχῶς τὴ μύτη του. Γίνομαι –δέν ξέρω πῶς– ἐχθρὸς τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα οἱ σχέσεις μας γίνονται κάπως στενότερες. Μά γι' αὐτὸ, ὅσο περισ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἕνας νομικός πλησίασε τὸν Ἰησοῦ μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, τί νὰ κάνω διὰ νὰ κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον;». Αὐτὸς δὲ τοῦ εἶπε, «Εἰς τὸν νόμον τί εἶναι γραμμένον; Τί διαβάζεις;». Ἐκείνος ἀπεκρίθη, «Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεὸν σου μετὰ ὅλην τὴν καρδιά σου καὶ μετὰ ὅλην τὴν ψυχὴν σου καὶ μετὰ ὅλην τὴν δύναμίν σου καὶ μετὰ ὅλην τὴν διάνοιάν σου καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου». «Ὅρθά ἀποκρίθηκες», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «κάνε αὐτὸ καὶ θὰ ζήσῃς». Ἐκείνος ὁμως ἤθελε νὰ δικαιώσῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶπε εἰς τὸν Ἰησοῦν, «Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ πλησίον μου;». Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε, «Κάποιος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Ἱερικὴν καὶ ἔπεσε σὲ ληστὰς, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν ἐγδυσαν καὶ τὸν ἐτραυματίσαν, ἔφυγαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον. Κατὰ σύμπτωσιν ἕνας ἱερεὺς κατέβαινε εἰς τὸν δρόμον ἐκείνον ἀλλ' ὅταν τὸν εἶδε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος. Ὅμοίως καὶ ἕνας Λευῖτης, ὅταν ἔφθασε εἰς τὸν τόπον καὶ τὸν εἶδε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος. Ἔνας ὁμως Σαμαρεῖτης, ἐνῶ ἐβάδιζε, ἔφθασε κοντὰ του καὶ ὅταν τὸν εἶδε, τὸν σπλαγχνίσθηκε. Τὸν ἐπλησίασε, ἔδεσε τὰ τραύματά του, ἀφοῦ τὰ ἄλειψε μετὰ λάδι καὶ κρασί, τὸν ἀνέβασε εἰς τὸ δικό του ζῶον καὶ τὸν ἔφερε εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον καὶ τὸν περιποιήθηκε. Ὅταν ἔφυγε, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἔβγαλε δύο δηνάρια καὶ τὰ ἔδωκε εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ τοῦ εἶπε, “Περιποιήσου τον καὶ ὅ,τι δῆποτε δαπανήσῃς ἐπὶ πλῆον, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἀποδώσω ὅταν ἐπιστρέψω”. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ποιὸς σοῦ φαίνεται ὅτι ἔγινε πλησίον εἰς ἐκείνον πού ἔπεσε εἰς τοὺς ληστὰς;». Ἐκείνος δὲ εἶπε, «Αὐτὸς πού τοῦ ἔδειξε τὴν εὐσπλαγχνίαν». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Πήγαινε καὶ κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

σότερο μισῶ ὀρισμένους ἀνθρώπους προσωπικά, τόσο πιο φλογερά ἀγαπῶ τὴν ἀνθρωπότητα στό σύνολό της».

«Οὐκ ἐκ Σαμαρείας, ἀλλ' ἐκ Μαρίας»

Στό πρόσωπο τοῦ καλοῦ Σαμαρεῖτη ἡ ἀλληγορική πατερική ἐρμηνεία ἀναγνωρίζει τὸν Χριστό. Αὐτὴ τὴν ἐρμηνεία ἀκολουθοῦν καὶ οἱ θεραπαίνιδες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, ὑμνογραφία καὶ ἀγιογραφία, χορταίνοντας τὸν νοῦ καὶ τίς αἰσθήσεις μας μετὰ θεραπευτικότετου καρπούς. Ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος γιὰ ἄλλους λόγους κατηγορήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ὅτι εἶναι «Σαμαρεῖτης», δὲν ἀνέχθηκε ἀπλῶς... τὸ «συνάχι» μας ἀλλήλα –κατὰ τὸν προφήτη Ἡσαΐα– «τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβεν καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν». Καὶ ἀφοῦ ὁ ἱερέας καὶ ὁ λευῖτης, δηλαδή ὁ Μωσαϊκὸς νόμος καὶ οἱ προφῆτες, δὲν μπόρεσαν νὰ θεραπεύσουν τὴν καταπληγωμένη ἀπὸ τοὺς δαίμονες ἀνθρώπινη φύση μας, ἦλθε ὁ ἴδιος «ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος» καὶ μᾶς βρῆκε πραγμα-

11 Νοεμβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ
Μηνᾶ († 304). Βίκτωρος (β΄ αι.) καὶ Βικεντίου διακόνου († 304) μαρτύρων.
Θεοδώρου ὁσίου τοῦ Στουδίτου.

Ἦχος: βαρύς – Ἐωθινόν: Β΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ι΄ 25-37.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Νοεμβρίου, Θ΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Ἐφεσ. δ΄ 1-7 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ιβ΄ 16-21.

τικά «ἡμιθανεῖς». Καὶ ἀφοῦ πρῶτα καθάρισε τὰ τραύματά μας μέ «ἔλαιον καὶ οἶνον», δηλαδή μέ τὴν ἰλιρότητα, ἀλλήλα καὶ τὴν αὐστηρότητα τῆς διδασκαλίας του, τὰ ἔδωσε μέ τὰ θεραπευτικά δεσμά τῶν ἐντολῶν του. Μετά, ὄχι ἀπλῶς μᾶς ἀνέβασε «ἐπὶ τὸ ἴδιον ὑποζύγιον», ἀλλήλα «μᾶς φορτώθηκε» στό Σῶμα του, ἢ μᾶλλον κάτι ἀσύγκριτα ἀνώτερο: καταδέχθηκε νά μᾶς κάνει μέλη τοῦ Σώματός του.

Ἔτσι μᾶς ἔφερε στό «πανδοχεῖο», πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία του. Σ' αὐτήν καί στοὺς προεστῶτες της, ἀγίους ἀποστόλους καί τοὺς διαδόχους τους, μᾶς ἐμπιστεύθηκε ἀφήνοντας κατ' ἀρχὴν γιά «ἔξοδα θεραπείας», ὡς «δύο δηνάρια», τὴν Παλαιά καί τὴν Καινὴ Διαθήκη. Αὐτόν τόν πλοῦτο οἱ ἀγιώτατοι ποιμένες καί διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τόν ἅγιο Κύριλλο, «μετά πόνων καί ἰδρώτων ἐπλάτυναν καί πύξησαν»· καί, ὅπου χρειάστηκε, «οἶκοθεν προσεδάπανησαν», δηλαδή ἄσκησαν μέ προσωπική εὐθύνη ποιμαντική οἰκονομία, ὥστε ἡ θεραπεία μας νά εἶναι ἀποτελεσματική. Καί τὴν τελευταία ἡμέρα, πού θά ἐπανεῖθε ὁ Δεσπότης, «ἀποδώσει πᾶσι τὰς ἀμοιβάς» ἀπὸ τὸ ἀνεξάντλητο ταμεῖο τοῦ ἐλέους του. Ὡντως, πῶς νά μὴν εἶναι ἀνεξάντλητο, ἀφοῦ Αὐτός, ὁ Κύριος τοῦ Πανδοχείου, εἶναι –κατὰ τόν ὕμνωδό– «ὁ τοῖς ἡλοῖς καί τῇ ἰλύχῃ τὸ Σῶμα τραυματισθεῖς ἐκουσίως διὰ ἁμαρτίας ἀνθρώπων, καί τὴν κοινήν τελέσας διὰ Σταυροῦ σωτηρίαν ἐν Ἱερουσαλήμ». Ἄρχιμ. Β. Λ.

Παρακολουθήστε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὄρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr